

[Aksel Møller.]

Jeg er altså ængstelig for virkningerne af fondens virksomhed, og jeg kan ikke sige, at jeg selv er i stand til at udtrykke ængstelserne bedre, end den højtærede minister hr. V. Buhl i sin tid var i stand til det, tværtimod. Jeg må måske have lov til at komme med et kort citat fra den tid, den højtærede minister hr. V. Buhl var finansminister. I 1940 sagde han her fra folketingets talerstol følgende — det står i rigsdagstidende sp. 244 — om tilskudsprincippet i denne lov og om den økonomiske situation:

„Ved foreløbig at finansiere tilskuddene ved optagelse af statslån mobiliseres der en ny købekraft, som vil forøge efterspørgslen efter almindelige forbrugsvarer, uden at der sker en tilsvarende forøgelse af varemængden, idet de arbejder, der under den herskende råstofmangel er mulighed for at sætte i gang, ikke går ud på at fyldestgøre et øjeblikkeligt behov, og man kommer derved ud for et yderligere pres på priserne i opadgående retning, som selv en stærk pris-kontrol og rationering vil få sin hyre med at imødegå.“

Jeg deler i høj grad den højtærede ministers principielle betænkeligheder. Disse betænkeligheder var vel af anno 1940, men det forekommer mig, at hvis man sammenligner den situation, landet står i i dag, med den situation, man havde dengang, vil man i alt fald nå dertil, at de betænkeligheder, vi havde i 1940, har vi også lov til at have i 1950. Jeg går vel ikke ud fra, at dette forsøg på i den højtærede ministers sind at genkaldte erindringen om den tid, da han som finansminister havde ansvaret for alt dette, vil få ham til at vige tilbage for at anmode tinget om at gennemføre dette lovforslag, men jeg tror, at det måske alligevel vil kunne danne grundlag for en forhandling i udvalget om, hvorvidt vi bør fortsætte denne lovgivning, og i hvor vid udstrækning vi eventuelt bør fortsætte den, hvorvidt dens hensigter overfor arbejdskraften er af den ene eller den anden karakter, om vi er bundet i en vis udstrækning, og i bekræftende fald i hvilken. Alt dette må efter min opfattelse undersøges og forhandles i et udvalg, og af en sådan udvalgsforhandlings forløb vil mit partis stilling til lovforslaget afhænge.

Bertel Dahlgaard: Jeg kan på det radikale venstres vegne tiltræde dette lovforslag.

Jeg vil gerne foranlediget af det ærede medlem hr. Aksel Møllers bemærkninger udtale, at det forekommer mig, at det ærede

medlems bemærkninger ikke havde direkte tilknytning til det, dette lovforslag går ud på. Dette lovforslag er jo et forslag om en rammelov, en lov, der opretholder en ordening, hvorefter statens udgifter til lån og tilskud til særlige beskæftigelsesfremmende foranstaltninger kan afholdes af beskæftigelsesfonden i det omfang, hvori sådanne udgifter fremkommer i de kommende år. Men hvilke udgifter det kommer til at dreje sig om, hvilket omfang disse udgifter vil få, omhandles jo ikke i denne lov. Det er en rammelov, som lader spørgsmålet om, hvad der skal udfylde de rammer, der fastsættes ved loven, stå tilbage; hvad der skal udfylde disse rammer, skal i de konkrete tilfælde afgøres af rigsdagen. Jeg skal derfor ved denne lejlighed blot sige, at for os må det afgørende i den kommende tid være, at vi med henblik på en eventuel stigning af arbejdsløsheden sætter det offentliges midler ind på erhvervsområder, hvor disse midler påkalder og opmuntrer erhvervslivets egen indsats. Det er efter min opfattelse ad den vej, der kan ske en modvirken af arbejdsløsheden, som batter noget. Men en indgående drøftelse af dette problem vil der ganske utvivlsomt meget snart blive anden lejlighed til, og jeg skal derfor slet ikke uddybe det i dag.

Alfred Jensen: Mit parti går ind for foranstaltninger til fremme af de formål, som dette lovforslag har. Man kan naturligvis i denne forbindelse rejse det spørgsmål, som tidligere ordførere har rejst: Er de grunde, der var tilstede, da man i 1941 gennemførte loven i første omgang, stadigvæk tilstede? Er der stadigvæk en nødvendighed for en lovgivning som denne? Det er rigtigt, at det, der vel nok var det mest tungtvejende for visse kredse her i salen, nemlig faren for, at alt for mange skulle tage arbejde hos tyskerne eller søge til Tyskland, ikke længere er tilstede. Men der er da den realitet tilbage, at vi har en ledighed efter det sidste officielle tal på 113 000. Alene det er jo tilstrækkelig begrundelse for at fortsætte med denne lovgivning. For os synes spørgsmålet ikke at være, om der er grundlag for fortsættelse, nej, spørgsmålet er, om denne lovgivning er tilstrækkelig. 113 000 ledige — et tal, som er temmelig konstant — på denne årstid, det maner jo dog til eftertanke og må gøre det klart for enhver, der forstår, hvad ledigheden betyder, at der må tages anderledes fat på at løse problemerne, end tilfældet har været hidtil.

Man kan naturligvis tale om overflytning